

Πρὸς τὸν Σκουλούδην ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Στέφανε...

Μές ἴστην πολλή μας βράσι
εἶχα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς λοιποὺς ὀλοτελῶς ξεχάση
τὸ πῶς ὑπάρχει Κωπαῖς μὲ τέλματα καὶ μ' ἔλη
καὶ ὅτι ν' ἀποξηρανθῆ ἐντὸς ὀλίγου μέλλει.

Ἄλλ' ἔξαφνα προχθές πρωὶ σὲ καθ' ἑφημερίδα
μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ἀνέγνωσα καὶ εἶδα
πῶς θὰ γενοῦν ἐγκαίρια τῆς λίμνης Κωπαΐδος.
πρὸς δόξαν καὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὅταν αὐτὰ ἐδιάβασα εἰς τὰς ἑφημερίδας,
ἐνόμισα πῶς πρόκειται δι' ἄλλας Κωπαΐδας,
κι' οὐχὶ διὰ τὴν λίμνην σας τὴν τρις εὐλογημένην,
τὴν διαρκῶς ξηραίνουσαν καὶ μὴ ξηραινομένην.
Ἄλλ' ἔπειτα μετὰ πολλὰς εἰδήσεις νεωτέρας
ἐπίεσθην ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ὑμετέρας,
κι' ἀφήκα γοερὰν κραυγὴν ἀπὸ χαρὰν μεγάλην
καὶ εἰς ἡμέρας εὐτυχεῖς ἀνέτρεξα καὶ πάλιν,
κι' ἐκύτταξα τὴν κάσσα μου μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
νὰ δῶ ἂν ἔμεινε λεπτὸ ἴσθον πάτο τῆς ἀκόμα,
νὰ πάρω κι' ἄλλας μετοχὰς τῆς λίμνης Κωπαΐδος,
μήπως κι' ἐγὼ ὁ ἔσχατος πολίτης τῆς πατρίδος,
ἂν ἀλλάξουν οἱ καιροί, πλουτίσω παρ' ἐλπίδα,
χάρις ἴσθον νῦν τοῦ Στεφανῆ καὶ εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Κι' ἴδου τηληγραφήματα ἐκ τῶν τετραπεράτων,
προαναγγέλλοντα παντοῦ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
κι' ἀπὸ χαρὰν ἐφρούσκωσαν τὰ τῶν Ἑλλήνων στήθη
καὶ ἤνοιξαν κιβώτια κι' ἠλλάλαξαν τὰ πλήθη,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔξαφνα ἴσηκώθη ἴσθον ποδάρι
καὶ ὁ Μεγαλειότατος θερμῶς σας συνεχάρη,
κι' ἠκούσθησαν ὡσεὶ βρονταὶ καὶ τῶν σηράγγων γδοῦποι
καὶ θερμοτάτη πρόποσις τοῦ δικηγόρου Στούπη.

Κι' ἀμέσως ἔσπευσα κι' ἐγὼ μετὰ βοῆς μεγάλης,
τὸ προσφιλὲς ραβδίον μου βαστάζων ὑπὸ μάλῃς,
καὶ εἶδα ἐκ τοῦ σύγγυς τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
τὴν νέαν διοχέτευσιν τῶν φοβερῶν ὑδάτων,
τὴν λίμνην τὴν μοναδικὴν τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος,
τὴν βορβορόνουσαν τὴν γῆν τῆς πέριξ πεδιάδος,

Ἰσθῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπήτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τοῦτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κι' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερο γιὰ φρούτα,
καὶ ἄμα πιῆς κι' ἀπὸ τὰ θεῶ γυρεύεις τὰ λαγοῦτα.

τὴν κρύπτουσαν τοὺς εὐτραφεῖς κι' ἱστορικοὺς ἐγγέλεις,
τὸν θησαυρὸν τοῦ Πακτωλοῦ καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις,
κι' ὑποσχομένην τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς τὸ κράτος,
καὶ τῆς ὁποίας τὰ νερά ἠδῆξήθησαν ἐσχάτως
ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα τῶν δυστυχῶν μετόχων,
ἐξ ὧν πολλοὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀποπνιγοῦν μὲ βρόχον.

Ἐγὼ, ψυχὴ μου, Στέφανε εἰς τὸν παρόντα χρόνον
δύο πραξικοπήματα σπουδαῖα βλέπω μόνον
τὸ μέγα πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,
ποῦ παρ' ὀλίγον πόλεμος νὰ γίνῃ ἄρον ἄρον,
κι' ἀκόμη σπουδαιότερον ἴστην φύσιν καὶ ἴσθον εἶδος
τὴν νέαν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαΐδος.

Καὶ ἤδη, φίλε Στέφανε, μετὰ τοῦ βασιλέως
συγχαίρω σοι θερμῶς κι' ἐγὼ, ἐπαίτης ψωραλέος,
εἰς δὲ τὸ ἔργον σου καρποῦς ἐπεύχομαι γενναίους
κι' ἄλλους μετόχους νὰ εὐρῆ τῆς Κωπαΐδος νέους,
καὶ νὰ διέλθῃς ὡς πτηνὸν τῆς γῆς τὰς χώρας πάσας,
ἀποξηραίνων ποταμοὺς καὶ λίμνας καὶ θαλάσσας,
δεχόμενος τοὺς θαυμασμοὺς ἀνθρώπων σοφωτάτων
καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν Μεγαλειοτάτων.

Ἐργάζου, φίλε Στεφανῆ, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου,
κι' ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου.
Ἔργα καλὰ ὁ ὕψιστος κι' ἀγνὴν καρδίαν θέλει,
καὶ στείλε μου, ἂν ἀγαπᾷς, κανένα φρέσκο χέλι,
νὰ ἐορτάσω δὰ κι' ἐγὼ ἐν ἄσμασι καὶ ὕμνοις
τὴν νέαν ἀποξήρανσιν τῆς λατρευτῆς σου λίμνης.

Πρὸς τούτοις σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου φίλε,
ἐξῆντα νέας μετοχὰς καὶ εἰς ἐμένα στείλε,
διότι εὐρεθεῖς κι' ἐγὼ ἴσθης Κούτρας μας τὴ ράχη
κι' εὐκοιλιότητα παθῶν, χωρὶς νὰ γίνῃ μάχη,
ἔλας τὰς πρώτας μετοχὰς μὲ ἀσυνειδησίαν
εἰς τὴν ἀνάγκην μου αὐτὴν τὰς ἑκαμα θυσίαν.

Καὶ νῦν μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλῆς...
ὁ παλαιός σου σύντροφος καὶ φίλος...

Φασουλῆς.

Θίασος τοῦ Ταβουλάρη,
ποῦ θὰ δώση καὶ θὰ πάρῃ.

Ἄφου λοιπὸν αἱ σοβαραὶ παρήλθον περιστάσεις,
κι' ὁ τοῦ Μενάνδρου θίασος ἀρχίζει παραστάσεις
εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ. πούχουν περίσσια χάρι,
κι' ἀμέσως εἰσιτήριον καθένας σας ἄς πάρῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσθον τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χανταίων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητοῦντων,
μὲ μπακάλῃδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.